Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PAOLO MENGOZZI
της 6ης Δεκεμβρίου 2016[1]

Υπόθεση C-690/15

Wenceslas de Lobkowicz
κατά
Ministère des Finances et des Comptes publics
[αίτηση του cour administrative d'appel de Douai (Γαλλία)

για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Προδικαστική παραπομπή — Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων — Υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Υποχρεωτική υπαγωγή στο καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως των θεσμικών οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Χρηματοδότηση των παροχών εθνικής κοινωνικής ασφαλίσεως — Εισοδήματα από ακίνητα — Επιβολή φόρου — Γενικευμένη εισφορά κοινωνικού χαρακτήρα (CSG) — Επιβάρυνση κοινωνικού χαρακτήρα — Πρόσθετες εισφορές»

I – Εισαγωγή

1. Αποκλείει το δίκαιο της Ένωσης την επιβολή σε υπάλληλο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εισφορών και επιβαρύνσεως κοινωνικού χαρακτήρα στο κράτος μέλος στο οποίο αυτός έχει τη φορολογική του κατοικία λόγω των εισοδημάτων του από ακίνητα που αποκτήθηκαν στο συγκεκριμένο κράτος μέλος;

2. Αυτό είναι, εν συνόψει, το ερώτημα που θέτει το cour administrative d'appel de Douai [διοικητικό εφετείο του Douai, Γαλλία] στην υπό κρίση υπόθεση.

3. Η αίτηση αυτή εντάσσεται στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του Wenceslas de Lobkowicz, συνταξιούχου υπαλλήλου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής από το 2016, και του Υπουργείου Οικονομικών (Γαλλία), σχετικά με την επιβολή εισφορών και επιβαρύνσεως κοινωνικού χαρακτήρα για τα έτη 2008 έως 2011, για εισοδήματα από ακίνητα που ο ενδιαφερόμενος απέκτησε στη Γαλλία.

4. Όπως προκύπτει από το σκεπτικό της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, η αίτηση αυτή συνδέεται επίσης και με την απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), στην οποία το Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι σε εργαζόμενο ολλανδικής ιθαγένειας, ο οποίος είναι φορολογικός κάτοικος Γαλλίας και εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας[2], δεν μπορούν να επιβληθούν, στο κράτος μέλος αυτό, εισφορές και επιβάρυνση κοινωνικού χαρακτήρα, εν μέρει όμοιες και εν μέρει αντίστοιχες με τις επίμαχες στην υπό κρίση υπόθεση, με βάση τα εισοδήματα του εν λόγω εργαζομένου από την περιουσία του.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — Όπως τροποποιήθηκε και επικαιροποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 1606/98 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1998 (ΕΕ 1998, L 209, σ. 1).

5. Το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν από το Δικαστήριο να αποφασίσει κατά πόσον η λύση που έγινε δεκτή στην απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), μπορεί να ισχύσει και στην περίπτωση υπαλλήλου της Ένωσης ο οποίος δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1408/71.

II – Το νομικό πλαίσιο

Α – *Το δίκαιο της Ένωσης*

6. Κατά το άρθρο 12 του Πρωτοκόλλου (αριθ. 7) περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προσαρτάται στις Συνθήκες ΕΕ, ΛΕΕ και ΕΚΑΕ (στο εξής: Πρωτόκολλο), επί των αποδοχών, μισθών και λοιπών αμοιβών που καταβάλλει η Ένωση στους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό τους, επιβάλλεται φόρος υπέρ της Ένωσης. Οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό απαλλάσσονται από την επιβολή εθνικών φόρων επί των αποδοχών, μισθών και λοιπών αμοιβών, που καταβάλλονται από την Ένωση.

7. Το άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου ορίζει ότι, για την εφαρμογή του φόρου επί του εισοδήματος και της περιουσίας, του φόρου κληρονομιών, καθώς και για την εφαρμογή των συμβάσεων περί αποφυγής της διπλής φορολογίας που έχουν συναφθεί μεταξύ των κρατών μελών της Ένωσης, οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό, οι οποίοι έχουν εγκατασταθεί, απλώς και μόνο λόγω της ασκήσεως των καθηκόντων τους στην υπηρεσία της Ένωσης, στην επικράτεια ενός κράτους μέλους, άλλου από το κράτος της φορολογικής κατοικίας την οποία έχουν κατά τον χρόνο της εισόδου τους στην υπηρεσία της Ένωσης, θεωρούνται και στις δύο αυτές χώρες ότι διατηρούν την προηγούμενη κατοικία τους εφόσον αυτή ευρίσκεται σε κράτος μέλος της Ένωσης.

8. Το άρθρο 14 του Πρωτοκόλλου ορίζει ότι το καθεστώς των κοινωνικών παροχών που εφαρμόζεται στους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό της Ένωσης καθορίζεται μέσω κανονισμών.

9. Ο κανονισμός (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 259/68 του Συμβουλίου, της 29ης Φεβρουαρίου 1968, περί καθορισμού του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και περί θεσπίσεως ειδικών μέτρων προσωρινώς εφαρμοστέων στους υπαλλήλους της Επιτροπής[3], όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 1240/2010 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2010[4] (στο εξής: ΚΥΚ) προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι οι υπάλληλοι εισφέρουν στα κοινά καθεστώτα κοινωνικής ασφαλίσεως και συντάξεως των θεσμικών οργάνων της Ένωσης.

10. Το κεφάλαιο 2 του τίτλου V του ΚΥΚ, το οποίο τιτλοφορείται «Κοινωνική ασφάλιση», εξειδικεύει, στα άρθρα 72 έως 84 του ΚΥΚ, τη συνεισφορά των υπαλλήλων, εκπεφρασμένη σε ποσοστό επί του βασικού μισθού, στη χρηματοδότηση των διαφόρων κινδύνων που καλύπτονται από τα κοινά καθεστώτα. Στο ίδιο κεφάλαιο του ΚΥΚ απαριθμούνται οι κοινωνικές και συνταξιοδοτικές παροχές των οποίων απολαύουν οι υπάλληλοι και τα μέλη της οικογένειάς τους.

11. Το άρθρο 4 του κανονισμού 1408/71 προβλέπει ότι ο κανονισμός αυτός ισχύει για όλες τις νομοθεσίες σχετικά με κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως που αφορούν τις παροχές ασθενείας και μητρότητας, παροχές αναπηρίας, περιλαμβανομένων εκείνων που προορίζονται για τη διατήρηση ή τη βελτίωση της ικανότητας βιοπορισμού, παροχές γήρατος, παροχές επιζώντων, παροχές εργατικών ατυχημάτων και επαγγελματικών ασθενειών, επιδόματα λόγω θανάτου, παροχές ανεργίας και οικογενειακές παροχές.

3 — ΕΕ ειδ. εκδ.01/001, σ. 108.

4 — ΕΕ 2010, L 338, σ. 7.

12. **Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 ορίζει ότι, υπό την επιφύλαξη των άρθρων 14γ και 14στ, οι εργαζόμενοι για τους οποίους ισχύει ο εν λόγω κανονισμός υπόκεινται στη νομοθεσία ενός μόνον κράτους μέλους. Το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 1408/71 διευκρινίζει μεταξύ άλλων ότι, υπό την επιφύλαξη των άρθρων 14 έως 17, το πρόσωπο που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους αυτού, ακόμη και αν κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους.**

13. Από 1ης Μαΐου 2010, ο κανονισμός αυτός αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας[5], του οποίου τα άρθρα 3 και 11 αντιστοιχούν κατ' ουσίαν στα άρθρα 4 και 13 του κανονισμού 1408/71.

Β – *Το γαλλικό δίκαιο*

14. Κατά το άρθρο L. 136-6 του code de sécurité sociale [κώδικα κοινωνικής ασφαλίσεως], όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, τα φυσικά πρόσωπα που έχουν τη φορολογική τους κατοικία στη Γαλλία κατά την έννοια του άρθρου 4 Β του code général des impôts [γενικού φορολογικού κώδικα] υπόκεινται σε φόρο επί των εισοδημάτων τους από περιουσία, ο οποίος υπολογίζεται με βάση το καθαρό ποσό που λαμβάνεται υπόψη για τον προσδιορισμό του φόρου εισοδήματος και, μεταξύ άλλων, με βάση το ύψος των εισοδημάτων από ακίνητα.

15. Κατά το άρθρο 1600-0 C του code général des impôts, το οποίο συγκαταλέγεται στις διατάξεις του κώδικα αυτού σχετικά με τη «γενικευμένη εισφορά κοινωνικού χαρακτήρα που εισπράττεται υπέρ του Caisse nationale des allocations familiales [εθνικού ταμείου οικογενειακών επιδομάτων], του fonds de solidarité vieillesse [ταμείου αλληλεγγύης γήρατος] και των υποχρεωτικών καθεστώτων ασφαλίσεως υγείας» (στο εξής: CSG), όπως το εν λόγω άρθρο ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, τα φυσικά πρόσωπα που έχουν τη φορολογική τους κατοικία στη Γαλλία κατά την έννοια του άρθρου 4 Β υπόκεινται, κατά το άρθρο L. 136-6 του code de sécurité sociale, σε εισφορά επί των εισοδημάτων τους από περιουσία η οποία υπολογίζεται με βάση το καθαρό ποσό που λαμβάνεται υπόψη για τον προσδιορισμό του φόρου εισοδήματος και, μεταξύ άλλων, με βάση το ύψος των εισοδημάτων από ακίνητα.

16. Κατά το άρθρο 1600-0 Fbis του code général des impôts, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, τα εν λόγω φυσικά πρόσωπα υπόκεινται επιπλέον, κατά το άρθρο L. 245-14 του code de la sécurité sociale, σε «κοινωνικού χαρακτήρα επιβάρυνση» ύψους 2 % επί των ίδιων αυτών εισοδημάτων, καθώς και σε πρόσθετη εισφορά ύψους 0,3 %, κατά το άρθρο L. 14-10-4 του code de l'action sociale et des familles, και σε πρόσθετη εισφορά ύψους 1,1 %, κατά το άρθρο L. 262-24 του code de l'action sociale et des familles.

ΙΙΙ – Η διαφορά της κύριας δίκης, το προδικαστικό ερώτημα και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

17. Ο W. de Lobkowicz, Γάλλος υπήκοος, υπηρέτησε ως υπάλληλος στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή από το 1979 έως τη συνταξιοδότησή του, ήτοι έως την 1η Ιανουαρίου 2016. Με βάση το κεφάλαιο 2 του τίτλου V του ΚΥΚ, και ιδίως με βάση το άρθρο 72 του ΚΥΚ, υπάγεται υποχρεωτικώς στο καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της Ένωσης.

5 — ΕΕ 2004, L 166, σ. 1.

18. Σύμφωνα με το άρθρο 13 του Πρωτοκόλλου, ο W. de Lobkowicz έχει τη φορολογική του κατοικία στη Γαλλία. Εκεί αποκτά εισοδήματα από ακίνητα τα οποία, για τα έτη 2008 έως 2011, υπήχθησαν στην CSG, στην εισφορά για την απόσβεση του κοινωνικού χρέους (στο εξής: CRDS), στην κοινωνικού χαρακτήρα επιβάρυνση ύψους 2 % καθώς και στις πρόσθετες στην επιβάρυνση αυτή εισφορές ύψους 0,3 % και 1,1 %.

19. Κατόπιν της απορρίψεως από τη διοίκηση της αιτήσεώς του για απαλλαγή από την καταβολή των εν λόγω εισφορών και της εν λόγω επιβαρύνσεως, ο W. de Lobkowicz άσκησε προσφυγή ενώπιον του tribunal administratif de Rouen (διοικητικού πρωτοδικείου της Rouen, Γαλλία).

20. Με την από 13 Δεκεμβρίου 2013 απόφαση, το δικαστήριο αυτό κήρυξε τη δίκη κατηργημένη όσον αφορά τα σχετικά με την CRDS ποσά, τα οποία στο μεταξύ είχαν επιστραφεί από τη διοίκηση [6], και απέρριψε κατά τα λοιπά τα αιτήματα του W. de Lobkowicz.

21. Ο W. de Lobkowicz άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του cour administrative d'appel de Douai.

22. Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει, κατ' αρχάς, ότι οι επίμαχες εισφορές και η επίμαχη επιβάρυνση συνιστούν φόρους κατά την έννοια του εθνικού δικαίου και ότι συνεπώς η νομιμότητα της επιβολής τους δεν επηρεάζεται από το γεγονός ότι ο W. de Lobkowicz δεν λαμβάνει άμεσο αντάλλαγμα για την καταβολή τους.

23. Έπειτα, υπενθυμίζει ότι, μολονότι από την απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), προκύπτει ότι οι φορολογικές επιβαρύνσεις των εισοδημάτων από περιουσία που έχουν άμεσο και ουσιαστικό σύνδεσμο με ορισμένους κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των κανονισμών 1408/71 και 883/2004, οι υπάλληλοι της Ένωσης και τα μέλη της οικογένειάς τους, οι οποίοι υπάγονται υποχρεωτικώς στο καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως «εργαζόμενοι» κατά την έννοια των κανονισμών αυτών [7]. Κατά συνέπεια, το άρθρο 13 του κανονισμού 1408/71 και το άρθρο 11 του κανονισμού 883/2004 δεν έχουν εφαρμογή επί των προσώπων αυτών.

24. Τέλος, ακόμα και εάν ήθελε υποτεθεί ότι ο υπάλληλος της Ένωσης έχει την ιδιότητα του «εργαζομένου» κατά την έννοια των διατάξεων του άρθρου 45 ΣΛΕΕ, το αιτούν δικαστήριο τονίζει ότι το άρθρο αυτό δεν καθιερώνει γενικό κριτήριο κατανομής των αρμοδιοτήτων μεταξύ των κρατών μελών και των θεσμικών οργάνων της Ένωσης όσον αφορά τη χρηματοδότηση των παροχών κοινωνικής ασφαλίσεως ή των ειδικών μη ανταποδοτικών παροχών.

6 — Από τις παρατηρήσεις του W. de Lobkowicz προκύπτει ότι ο ίδιος απηλλάγη από την καταβολή των σχετικών με την CRDS ποσών κατόπιν της τροποποιήσεως του άρθρου L. 136-1 του code de la sécurité sociale καθώς και κατόπιν της αποφάσεως του γαλλικού Conseil d'État της 4ης Μαΐου 2011, Ministre du Budget v. Cousin (ECLI:FR:CESSR:2011:330551.20110504), με την οποία το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι στη CRDS, ακόμα και όταν αυτή βασίζεται στα εισοδήματα από περιουσία, μπορούν να υπαχθούν μόνον τα πρόσωπα που έχουν τη φορολογική τους κατοικία στη Γαλλία και υπάγονται σε υποχρεωτικό γαλλικό καθεστώς ασφαλίσεως υγείας. Εντούτοις, φαίνεται ότι η πρόβλεψη αυτού του τελευταίου κριτηρίου ήταν προϊόν «νομοτεχνικού ατυχήματος» και εγκαταλείφθηκε από τον νόμο περί χρηματοδοτήσεως της κοινωνικής ασφαλίσεως για το 2012, που δεν εφαρμόζεται στα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης: βλ, συναφώς, την έκθεση του Matt, J. L., *Impôt sur le revenu, Contribution sociale généralisée: Quelle réformes*?, Conseil des prélèvements obligatoires, Παρίσι, 2015, σ. 15, που διατίθεται στην ιστοσελίδα: https://www.ccomptes.fr/

7 — Το αιτούν δικαστήριο αναφέρεται, συναφώς, στην απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2000, Ferlini (C-411/98, EU:C:2000:530), σχετικά με την ερμηνεία του κανονισμού 1408/71.

25. Υπό τις συνθήκες αυτές, το αιτούν δικαστήριο αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Υφίσταται αρχή του δικαίου της Ένωσης η οποία αποκλείει την επιβολή σε υπάλληλο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής [της CSG], γενικής εισφοράς κοινωνικού χαρακτήρα και των επιπρόσθετων στην επιβάρυνση αυτή εισφορών, ύψους 0,3 % και 1,1 %, επί εισοδημάτων από ακίνητη περιουσία αποκτηθέντων εντός κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης;»

26. Γραπτές παρατηρήσεις επί του ερωτήματος αυτού κατέθεσαν ο W. de Lobkowicz, η Γαλλική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή. Η Γαλλική Κυβέρνηση, με βάση το άρθρο 16, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ζήτησε την εκδίκαση της υπό κρίση υποθέσεως από το τμήμα μείζονος συνθέσεως. Ο W. de Lobkowicz, η Γαλλική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή αγόρευσαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 18ης Οκτωβρίου 2016.

IV – Ανάλυση

Α – *Επί του παραδεκτού της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως και επί της αναδιατυπώσεως του ερωτήματος που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο*

27. Η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει, κυρίως, ότι η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι προδήλως απαράδεκτη στο μέτρο που το αιτούν δικαστήριο υπέβαλε ερώτημα σχετικό με το άρθρο 45 ΣΛΕΕ χωρίς να διευκρινίσει ούτε την ιθαγένεια του προσφεύγοντος στην κύρια δίκη ούτε εάν αυτός έκανε χρήση του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας.

28. Η ένσταση αυτή πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να απορριφθεί.

29. Είναι αλήθεια ότι, στο πλαίσιο της καθιερούμενης από το άρθρο 267 ΣΛΕΕ συνεργασίας, απόκειται στο εθνικό δικαστήριο να προσδιορίσει το πραγματικό και κανονιστικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται τα ερωτήματα τα οποία υποβάλλει ή, τουλάχιστον, να εκθέσει τα πραγματικά περιστατικά των υποθέσεων στις οποίες στηρίζονται τα ερωτήματα αυτά [8].

30. Όπως έχει υπενθυμίσει το Δικαστήριο επανειλημμένως, με την ανωτέρω απαίτηση επιδιώκεται διττός σκοπός. Αφενός, να καταστεί δυνατή η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης από το Δικαστήριο και η παροχή χρήσιμης απαντήσεως στο αιτούν δικαστήριο. Αφετέρου, να δοθεί στις κυβερνήσεις των κρατών μελών καθώς και στους λοιπούς ενδιαφερομένους η δυνατότητα να παρουσιάσουν παρατηρήσεις κατά το άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεδομένου ότι, με βάση τη διάταξη αυτή, στους ενδιαφερομένους διαδίκους κοινοποιούνται μόνον οι αποφάσεις περί παραπομπής [9].

31. Εν προκειμένω, η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως ουδόλως παρουσιάζει τις ελλείψεις που της προσάπτει η Γαλλική Κυβέρνηση. Εξάλλου, το Δικαστήριο δεν δύναται να αρνηθεί να απαντήσει στο υποβληθέν ερώτημα για τον λόγο ότι η περίπτωση που αποτελεί αντικείμενο της κύριας δίκης περιορίζεται στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους.

8 — Βλ. υπό την έννοια αυτή, μεταξύ άλλων, διάταξη της 14ης Νοεμβρίου 2013, Mlamali (C-257/13, αδημοσίευτη, EU:C:2013:763, σκέψη 18 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

9 — Βλ. υπό την έννοια αυτή, μεταξύ άλλων, διάταξη της 14ης Νοεμβρίου 2013, Mlamali (C-257/13, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:763, σκέψεις 18 και 24 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

32. Βεβαίως, όπως και η Γαλλική Κυβέρνηση, δέχομαι ότι μόνον η ιδιότητα του υπαλλήλου της Ένωσης δεν συνεπάγεται ipso jure την ιδιότητα του εργαζομένου κατά την έννοια του άρθρου 45 ΣΛΕΕ, δεδομένου ότι η τελευταία αυτή ιδιότητα εξαρτάται από τη συγκεκριμένη άσκηση του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας[10]. Ωστόσο, από τις γραπτές παρατηρήσεις της ίδιας κυβερνήσεως, οι οποίες διατυπώνονται επικουρικώς, προκύπτει μετά βεβαιότητος ότι, εν προκειμένω, ο W. de Lobkowicz ανέλαβε υπηρεσία ως υπάλληλος της Επιτροπής στο Βέλγιο, κάνοντας χρήση, συνεπώς, του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας ενόψει της ασκήσεως επαγγελματικής δραστηριότητας σε κράτος μέλος άλλο από τη Γαλλία. Επιπλέον, το γεγονός ότι ο W. de Lobkowicz είναι φορολογικός κάτοικος Γαλλίας με βάση το άρθρο 13 του Πρωτοκόλλου σημαίνει ότι, κατά τον χρόνο της αναλήψεως υπηρεσίας στην Επιτροπή στις Βρυξέλλες (Βέλγιο) το 1979, ήταν κάτοικος του εν λόγω κράτους μέλους[11]. Υπό τις συνθήκες αυτές, ουδεμία επιρροή ασκεί το γεγονός ότι το αιτούν δικαστήριο δεν παρέχει στο Δικαστήριο πληροφορίες σχετικά με την ιθαγένεια του W. de Lobkowicz.

33. Εν πάση περιπτώσει, η ένσταση που προβάλλει η Γαλλική Κυβέρνηση στηρίζεται στην ανακριβή παραδοχή ότι το προδικαστικό ερώτημα, όπως το αναδιατύπωσε η κυβέρνηση αυτή, αφορά αποκλειστικά το άρθρο 45 ΣΛΕΕ.

34. Ωστόσο, κατά την άποψή μου και όπως προκύπτει και από τις γραπτές παρατηρήσεις της Επιτροπής, με βάση τη διατύπωση του προδικαστικού ερωτήματος, με το οποίο ζητείται να διευκρινιστεί αν κάποια «αρχή» του δικαίου της Ένωσης αποκλείει, ενδεχομένως, την επιβολή σε υπάλληλο της Ένωσης εισφορών και επιβαρύνσεως κοινωνικού χαρακτήρα στο κράτος μέλος στο οποίο αυτός έχει τη φορολογική του κατοικία, είναι απολύτως δυνατό το ερώτημα αυτό να εξεταστεί υπό διαφορετικό πρίσμα, ήτοι υπό το πρίσμα της ερμηνείας του ΚΥΚ, σε συνδυασμό, ενδεχομένως, με την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, ή, όπως θα αναπτύξω κατωτέρω, να συναχθεί από την ερμηνεία του άρθρου 14 του Πρωτοκόλλου και των διατάξεων του ΚΥΚ, η αρχή της εφαρμογής της κοινωνικής νομοθεσίας ενός μόνον κράτους μέλους.

35. Συνεπώς, όπως προκύπτει από τη νομολογία, το προδικαστικό ερώτημα διατηρεί τη σημασία του από την άποψη της ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης, ανεξάρτητα από το αν ο οικείος υπάλληλος ή το οικείο μέλος του λοιπού προσωπικού της Ένωσης έκανε χρήση του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας[12].

36. Ως εκ τούτου, φρονώ ότι, ακόμα κι αν επιβεβαιωθούν οι ελλείψεις τις οποίες προβάλλει η Γαλλική Κυβέρνηση, το Δικαστήριο δεν θα πρέπει να κρίνει απαράδεκτο το προδικαστικό ερώτημα ούτε να κηρύξει εαυτό αναρμόδιο να απαντήσει.

10 — Βλ. απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2004, My (C-293/03, EU:C:2004:821, σκέψεις 39 έως 43). Βλ., επίσης, προτάσεις μου στην υπόθεση Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:393, σημείο 25).

11 — Για τον λόγο αυτόν, αντίθετα προς τα όσα υποστηρίζει η Γαλλική Κυβέρνηση, η φορολογική κατοικία συνιστά, για τους υπαλλήλους της Ένωσης, στοιχείο βάσει του οποίου προσδιορίζεται αν το οικείο πρόσωπο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 45 ΣΛΕΕ. Ειδικότερα, το άρθρο 13 του Πρωτοκόλλου στηρίζεται σε πλάσμα δικαίου κατά το οποίο οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό των θεσμικών οργάνων διατηρούν, καθ' όλη τη διάρκεια της σταδιοδρομίας τους, τη φορολογική τους κατοικία, το επίκεντρο δηλαδή των συμφερόντων τους, στο κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου κατοικούσαν κατά τον χρόνο αναλήψεως των καθηκόντων τους.

12 — Βλ., όσον αφορά τη μη συνεκτίμηση ή τη μερική συνεκτίμηση των ετών υπηρεσίας Βέλγων υπηκόων σε θεσμικό όργανο της Ένωσης ενόψει της θεμελιώσεως συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων στο Βέλγιο, απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2004, My (C-293/03, EU:C:2004:821), διάταξη της 9ης Ιουλίου 2010, Ricci και Pisaneschi (C-286/09, αδημοσίευτη, EU:C:2010:420) και απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2015, Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:591). Βλ., επίσης, όσον αφορά την μη συνεκτίμηση των περιόδων υπηρεσίας συμβασιούχου υπαλλήλου βελγικής υπηκοότητας σε θεσμικό όργανο της Ένωσης ενόψει της θεμελιώσεως δικαιώματος σε επιδόματα ανεργίας στο Βέλγιο, απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2015, Melchior (C-647/13, EU:C:2015:54).

37. Βεβαίως, η παράλειψη του εθνικού δικαστηρίου να προσδιορίσει συγκεκριμένη διάταξη του δικαίου της Ένωσης της οποίας ζητεί την ερμηνεία ενδέχεται ενίοτε να προκαλέσει τέτοιες δυσχέρειες, ώστε το Δικαστήριο να αρνηθεί να απαντήσει επί της ουσίας στο υποβαλλόμενο προδικαστικό ερώτημα [13]. Ωστόσο, με βάση το σύνολο των στοιχείων που παρέχονται από το αιτούν δικαστήριο και ορμώμενο από το βασικό μέλημα να παράσχει χρήσιμη απάντηση στην υποβαλλόμενη αίτηση ενόψει της επιλύσεως της διαφοράς της κύριας δίκης, σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο λαμβάνει συχνά υπόψη κανόνες του δικαίου της Ένωσης τους οποίους το εθνικό δικαστήριο δεν μνημόνευσε στη διατύπωση του ερωτήματός του [14]. Αυτό συμβαίνει, ιδίως, όταν το προδικαστικό ερώτημα που υποβάλλεται στο Δικαστήριο δεν μνημονεύει ειδικά κάποιον επιμέρους κανόνα του δικαίου της Ένωσης, αλλά αναφέρεται, κατά τρόπο γενικό, στη Συνθήκη ή στο δίκαιο της Ένωσης συνολικά [15]. Συνεπώς, σε περίπτωση που τα ερωτήματα είναι διατυπωμένα κατά τρόπο ασαφή, αόριστο ή μη προσήκοντα, το Δικαστήριο διατηρεί την ευχέρεια να συναγάγει από το σύνολο των στοιχείων που του παρέχει το εθνικό δικαστήριο, αλλά και των στοιχείων που περιέχονται στη δικογραφία της κύριας δίκης, τα στοιχεία του δικαίου της Ένωσης που χρήζουν ερμηνείας, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της διαφοράς [16].

38. Εν προκειμένω, λαμβανομένης υπόψη της ιδιότητας του προσφεύγοντος στην κύρια δίκη και της λύσεως που έγινε δεκτή από το Δικαστήριο στην απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), στην οποία κάνει εκτενή αναφορά το αιτούν δικαστήριο, έχω τη γνώμη ότι το προδικαστικό ερώτημα πρέπει να αναδιατυπωθεί υπό την έννοια ότι αφορά το αν, κατ' αναλογίαν προς τους κανονισμούς 1408/71 και 883/2004, υφίσταται αρχή περί εφαρμογής της κοινωνικής νομοθεσίας ενός μόνον κράτους μέλους η οποία συνάγεται από την ερμηνεία είτε του άρθρου 45 ΣΛΕΕ είτε του Πρωτοκόλλου και των διατάξεων του ΚΥΚ, σε συνδυασμό ενδεχομένως με την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας, και η οποία αποκλείει την επιβολή σε υπάλληλο θεσμικού οργάνου της Ένωσης των επίμαχων στην υπόθεση της κύριας δίκης εισφορών και επιβαρύνσεως κοινωνικού χαρακτήρα για εισοδήματα από ακίνητα που αποκτήθηκαν στο κράτος μέλος στο οποίο ο υπάλληλος αυτός έχει τη φορολογική του κατοικία.

Β – *Επί της ουσίας*

39. Κατά τη γνώμη μου, για να δοθεί απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα με βάση την προτεινόμενη αναδιατύπωσή του, πρέπει κατ' αρχάς να αναλυθεί η απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123). Ακολούθως, πρέπει να εξακριβωθεί αν η λύση που έγινε δεκτή στην απόφαση αυτή μπορεί να ισχύσει και στην υπό κρίση υπόθεση.

13 — Βλ., υπό την έννοια αυτή, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα N. Wahl στην υπόθεση Gullotta και Farmacia di Gullotta Davide & C. (C-497/12, EU:C:2015:168, σημείο 89). Βλ., υπό την έννοια αυτή, μεταξύ άλλων, απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2014, Crono Service κ.λ.π. (C-419/12 και C-420/12, EU:C:2014:81).

14 — Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 21ης Φεβρουαρίου 2006, Ritter-Coulais (C-152/03, EU:C:2006:123, σκέψη 29), και της 27ης Οκτωβρίου 2009, ČEZ (C-115/08, EU:C:2009:660, σκέψη 81). Η ευχέρεια αναδιατυπώσεως του προδικαστικού ερωτήματος την οποία διαθέτει το Δικαστήριο, εφόσον τα στοιχεία της κοινοποιούμενης σε αυτό δικογραφίας το επιτρέπουν, καθιστά επίσης δυνατή την πρόληψη πιθανής επαναλήψεως της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως και στηρίζεται, επομένως, και σε λόγους διαδικαστικής οικονομίας. Βλ., υπό την έννοια αυτή, τις προτάσεις μου στην υπόθεση Gysen (C-449/06, EU:C:2007:663, σημείο 43).

15 — Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 13ης Δεκεμβρίου 1984, Haug-Adrion (251/83, EU:C:1984:397, σκέψεις 9 έως 11), και της 26ης Σεπτεμβρίου 1996, Arcaro (C-168/95, EU:C:1996:363, σκέψεις 21 έως 23).

16 — Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 13ης Δεκεμβρίου 1984, Haug-Adrion (251/83, EU:C:1984:397, σκέψη 9), της 26ης Σεπτεμβρίου 1996, Arcaro (C-168/95, EU:C:1996:363, σκέψη 21), και της 11ης Μαρτίου 2010, Attanasio Group (C-384/08, EU:C:2010:133, σκέψη 18 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

1. Η απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123)

40. Όπως ανέφερα ανωτέρω, ο G. de Ruyter ήταν Ολλανδός υπήκοος ο οποίος απασχολούνταν σε ολλανδική εταιρία, αλλά είχε τη φορολογική του κατοικία στη Γαλλία. Κατά τα έτη 1997 έως 2004, έλαβε ισόβιες προσόδους εξ επαχθούς αιτίας, ολλανδικής προελεύσεως, τις οποίες οι γαλλικές φορολογικές αρχές θεώρησαν ως εισοδήματα από περιουσία και, για τον λόγο αυτό, επέβαλαν στον ενδιαφερόμενο εισφορές CSG και CRDS, την κοινωνικού χαρακτήρα επιβάρυνση ύψους 2 %, καθώς και εισφορά ύψους 0,3 % επιπλέον της επιβαρύνσεως αυτής.

41. Ο G. de Ruyter αμφισβήτησε ενώπιον των γαλλικών διοικητικών δικαστηρίων την υπαγωγή του σε αυτές τις εισφορές και σε αυτήν την επιβάρυνση κοινωνικού χαρακτήρα. Επικαλούμενος τις αποφάσεις της 15ης Φεβρουαρίου 2000, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-34/98, EU:C:2000:84) και της 15ης Φεβρουαρίου 2000, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-169/98, EU:C:2000:85)[17], ισχυριζόταν ότι, λόγω της ειδικής χρησιμοποιήσεώς τους για τη χρηματοδότηση των υποχρεωτικών γαλλικών καθεστώτων κοινωνικής ασφαλίσεως, αυτές οι κοινωνικού χαρακτήρα εισφορές και αυτή η κοινωνικού χαρακτήρα επιβάρυνση αντέβαιναν προς το άρθρο 13 του κανονισμού 1408/71, το οποίο καθιερώνει την αρχή της εφαρμογής της κοινωνικής νομοθεσίας ενός μόνον κράτους μέλους.

42. Κατά το εθνικό δικαστήριο (το γαλλικό Conseil d'État) που είχε υποβάλει την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο, δεν υπήρχε αμφιβολία ότι οι εν λόγω κοινωνικού χαρακτήρα εισφορές και η εν λόγω κοινωνικού χαρακτήρα επιβάρυνση συνέβαλλαν στη χρηματοδότηση των υποχρεωτικών γαλλικών καθεστώτων κοινωνικής ασφαλίσεως. Αντίθετα, το Conseil d'État διερωτάτο αν, παρά το γεγονός, αφενός, ότι οι επίμαχες εισφορές και επιβάρυνση, σε αντίθεση προς τις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις της 15ης Φεβρουαρίου 2000, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-34/98, EU:C:2000:84), και της 15ης Φεβρουαρίου 2000, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-169/98, EU:C:2000:85), επιβάλλονταν όχι σε εισοδήματα από επαγγελματική δραστηριότητα και εισοδήματα αναπληρώσεως, αλλά σε εισοδήματα από περιουσία του οικείου φορολογουμένου, ανεξάρτητα από την άσκηση οποιασδήποτε οικονομικής δραστηριότητας, και, αφετέρου, ότι αυτές οι εισφορές και αυτή η επιβάρυνση δεν θεμελίωναν δικαίωμα σε παροχή ή ωφέλημα χορηγούμενο από καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως, εντούτοις μπορούσαν να θεωρηθούν ότι είχαν άμεσο και ουσιαστικό σύνδεσμο με ορισμένους κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως και ότι, συνεπώς, ενέπιπταν πράγματι στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1408/71.

43. Το Δικαστήριο απάντησε καταφατικά στο ερώτημα αυτό.

44. Υπενθύμισε κατ' αρχάς ότι το αποφασιστικό στοιχείο για την εφαρμογή του κανονισμού 1408/71 συνίσταται στον άμεσο και αρκούντως ουσιαστικό σύνδεσμο που πρέπει να έχει η εθνική διάταξη με τους νόμους που διέπουν τους απαριθμούμενους στο άρθρο 4 του κανονισμού αυτού κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι μια συγκεκριμένη επιβάρυνση ενδέχεται να χαρακτηρίζεται ως «φόρος» κατά το εθνικό δίκαιο[18].

45. Ομοίως, το Δικαστήριο επανέλαβε τη νομολογία του[19] κατά την οποία η ύπαρξη ή μη ανταλλάγματος υπό τη μορφή παροχών δεν ασκεί επιρροή για τους σκοπούς της εφαρμογής του κανονισμού 1408/71, εφόσον το αποφασιστικό κριτήριο είναι εκείνο της ειδικής χρησιμοποιήσεως ενός φόρου για τη χρηματοδότηση καθεστώτος κοινωνικής ασφαλίσεως κράτους μέλους[20].

17 — Η πρώτη από τις αποφάσεις αυτές αφορούσε τη CRDS και η δεύτερη τον CSG.

18 — Απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, σκέψεις 23 και 24).

19 — Αποφάσεις της 15ης Φεβρουαρίου 2000, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-34/98, EU:C:2000:84, σκέψεις 39 και 40), και της 15ης Φεβρουαρίου 2000, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-169/98, EU:C:2000:85, σκέψεις 37 και 38).

20 — Απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, σκέψη 26).

46. Στη συνέχεια, έκρινε ότι το συμπέρασμα στο οποίο είχε καταλήξει στις αποφάσεις του της 15ης Φεβρουαρίου 2000, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-34/98, EU:C:2000:84, σκέψεις 36 και 37), και της 15ης Φεβρουαρίου 2000, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-169/98, EU:C:2000:85, σκέψεις 34 και 35) σχετικά με τα εισοδήματα από επαγγελματική δραστηριότητα και τα εισοδήματα αναπληρώσεως έπρεπε να ισχύσει και όσον αφορά τις επιβαρύνσεις που επιβάλλονται επί των εισοδημάτων από περιουσία, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι τα έσοδα από τις επιβαρύνσεις αυτές χρησιμοποιούνται ευθέως και ειδικώς για τη χρηματοδότηση ορισμένων κλάδων κοινωνικής ασφαλίσεως στη Γαλλία [21].

47. Συναφώς, το Δικαστήριο τόνισε ότι καθοριστικό στοιχείο δεν είναι η ύπαρξη σχέσεως εργασίας, αλλά το γεγονός ότι το οικείο πρόσωπο είναι ασφαλισμένο, υποχρεωτικά ή προαιρετικά, έναντι ενός ή περισσοτέρων κινδύνων στο πλαίσιο γενικού ή ειδικού καθεστώτος κοινωνικής ασφαλίσεως εκ των μνημονευομένων στο άρθρο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71 [22].

48. Επιπλέον, το Δικαστήριο επισήμανε ότι, λαμβανομένης υπόψη μεταξύ άλλων της πληρότητας του συστήματος κανόνων συγκρούσεως που προβλέπεται από τον κανονισμό 1408/71, και ιδίως της αρχής της εφαρμογής της νομοθεσίας περί κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους, η οποία καθιερώνεται στο άρθρο 13 του κανονισμού αυτού και αποσκοπεί στην αποφυγή των περιπλοκών που μπορεί να προκύψουν από την ταυτόχρονη εφαρμογή περισσοτέρων εθνικών νομοθεσιών καθώς και στην εξάλειψη της άνισης μεταχειρίσεως των προσώπων που μετακινούνται στο εσωτερικό της Ένωσης, η εφαρμογή του κανονισμού 1408/71 δεν μπορεί να περιοριστεί στα εισοδήματα τα οποία τα πρόσωπα αυτά αποκτούν από τις σχέσεις εργασίας τους, διότι διαφορετικά θα δημιουργούνταν ανισότητες ως προς την εφαρμογή του άρθρου 13 του ως άνω κανονισμού αναλόγως της προελεύσεως των εισοδημάτων των προσώπων αυτών [23]. «Ειδικότερα, το να υποχρεώνονται εκείνοι οι κάτοικοι ενός κράτους μέλους οι οποίοι υπάγονται στην κοινωνική ασφάλιση άλλου κράτους μέλους να χρηματοδοτούν επιπροσθέτως, έστω και μόνο εν μέρει, την κοινωνική ασφάλιση του κράτους της κατοικίας θα συνεπαγόταν κατ' αυτόν τον τρόπο άνιση μεταχείριση υπό το πρίσμα του άρθρου 13 του κανονισμού 1408/71, δεδομένου ότι όλοι οι άλλοι κάτοικοι του πρώτου κράτους μέλους υποχρεούνται μόνο σε καταβολή εισφορών στο καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους αυτού» [24].

49. Συνεπώς, κατά το Δικαστήριο, δεδομένου ότι ο G. de Ruyter δεν υπάγεται σε καμία εκ των ρητών εξαιρέσεων από την εφαρμογή του άρθρου 13 του κανονισμού 1408/71, δεν μπορούσε να υπαχθεί στις επίμαχες εισφορές και την επίμαχη επιβάρυνση ούτε ως προς τα εισοδήματα από σχέση εργασίας ούτε ως προς τα εισοδήματα από την περιουσία του, ενώ οι διαπιστώσεις αυτές δεν αναιρούνται από το ότι τα εισοδήματα από την περιουσία ενδεχομένως δεν έχουν ακόμη υποβληθεί, στο κράτος μέλος απασχολήσεως, σε φορολόγηση έχουσα τη μορφή κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών [25].

50. Επομένως, η συλλογιστική του Δικαστηρίου θεμελιώνεται κατ' ουσίαν στην αυστηρή τήρηση του κανόνα της απαγορεύσεως της σωρεύσεως νομοθεσιών κοινωνικής ασφαλίσεως καθώς και του κανόνα συγκρούσεως, όπως οι κανόνες αυτοί προβλέπονται στο άρθρο 13 του κανονισμού 1408/71, δηλαδή, πρακτικά, στην αποκλειστική αρμοδιότητα του κράτους μέλους απασχολήσεως όσον αφορά τη νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως. Όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας E. Sharpston στο σημείο 57 των προτάσεών της στην υπόθεση de Ruyter (C-623/13, EU:C:2014:2307), σημείο στο οποίο το Δικαστήριο παρέπεμψε στη σκέψη 41 της εν λόγω αποφάσεως, η επιβολή των επίμαχων στην υπόθεση αυτή εισφορών και επιβαρύνσεως στον G. de Ruyter «θα συνεπαγόταν παραβίαση της

21 — Απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, σκέψη 28).

22 — Απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, σκέψη 31).

23 — Βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, σκέψεις 35, 37 και 38).

24 — Απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, σκέψη 39 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

25 — Απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, σκέψεις 40 και 41).

απαγορεύσεως της σωρεύσεως νομοθεσιών κατά το άρθρο 13, παράγραφος 1, καθώς και του κανόνα συγκρούσεως που τίθεται με το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού. Επομένως, είναι άνευ σημασίας εάν η ισόβια πρόσοδος που έλαβε ο G. de Ruyter στις Κάτω Χώρες υπέκειτο πράγματι σε κοινωνικές εισφορές εκεί» [26].

51. Μπορεί να υιοθετηθεί παρόμοια συλλογιστική στην υπό κρίση υπόθεση;

52. Η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι κάτι τέτοιο αποκλείεται. Ειδικότερα, κατά την κυβέρνηση αυτή, ένας υπάλληλος της Ένωσης, δεδομένου ότι δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των κανονισμών 1408/71 και 883/2004, δεν δύναται να επικαλεστεί την αρχή της εφαρμογής της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους, εφόσον αντίστοιχη αρχή δεν απορρέει ούτε από το πρωτογενές δίκαιο, και ειδικότερα από το άρθρο 45 ΣΛΕΕ, ούτε από το παράγωγο δίκαιο της Ένωσης.

53. Μολονότι η άποψη της Γαλλικής Κυβερνήσεως έχει κάποια βάση, ωστόσο, κατά τη γνώμη μου, δεν λαμβάνει υπόψη ένα ουσιώδες νομικό στοιχείο, ήτοι την ύπαρξη του κοινού καθεστώτος κοινωνικής ασφαλίσεως των υπαλλήλων της Ένωσης, το οποίο προβλέπεται από τον ΚΥΚ. Κατ' εμέ, λόγω του γεγονότος ότι τα κράτη μέλη λαμβάνουν υπόψη και τηρούν τον ΚΥΚ, η περίπτωση του W. de Lobkowicz ομοιάζει σε μεγάλο βαθμό με την περίπτωση του G. de Ruyter.

2. Επί της επεκτάσεως της λύσεως που έγινε δεκτή στην απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), στην υπόθεση της κύριας δίκης

54. Δεν αμφισβητείται ότι η CSG και οι λοιπές εισφορές και η επιβάρυνση που αποτελούν το αντικείμενο της κύριας δίκης χρησιμοποιούνται ειδικώς και ευθέως για τη χρηματοδότηση διαφόρων κλάδων της κοινωνικής ασφαλίσεως στη Γαλλία και εμπίπτουν, ως εκ τούτου, στο πεδίο εφαρμογής των κανονισμών 1408/71 και 883/2004 [27].

55. Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι τα επίμαχα στην κύρια δίκη εισοδήματα από ακίνητα θεωρούνται κατά το εθνικό δίκαιο ως εισοδήματα από περιουσία, όπως και οι ισόβιες πρόσοδοι τις οποίες αφορούσε η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123).

56. Δεν αμφισβητείται επίσης, όπως επισήμανα ανωτέρω, ότι υπάλληλος της Ένωσης όπως ο W. de Lobkowicz δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των κανονισμών 1408/71 και 883/2004 [28].

57. Με βάση τη διαπίστωση αυτή, η οποία συνιστά την ειδοποιό διαφορά της υπό κρίση υποθέσεως από την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), οι μετέχοντες στη διαδικασία επικέντρωσαν τις παρατηρήσεις τους και αντιδίκησαν για το ζήτημα αν η αρχή της εφαρμογής της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους βρίσκει έρεισμα απευθείας στο άρθρο 45 ΣΛΕΕ. Η Επιτροπή και ο W. de Lobkowicz ισχυρίζονται ότι αυτό όντως συμβαίνει και ότι, κατά συνέπεια, η λύση που έγινε δεκτή από το Δικαστήριο στην απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), μπορεί να μεταφερθεί στην υπό κρίση υπόθεση με βάση την ερμηνεία του άρθρου 45 ΣΛΕΕ. Όπως

26 — Στο σημείο 56 των ίδιων προτάσεων, η γενική εισαγγελέας E. Sharpston χαρακτήρισε τον κανόνα που απαγορεύει τη σώρευση των συστημάτων, ο οποίος καθιερώνεται στο άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, ως «απόλυτο κανόνα» ο οποίος δέχεται μόνον τις εξαιρέσεις που προβλέπουν τα άρθρα 14γ και 14στ του κανονισμού αυτού.

27 — Επισημαίνεται ότι, ενώ η απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), αφορούσε τον CSG, την κοινωνικού χαρακτήρα επιβάρυνση ύψους 2 % καθώς και πρόσθετη εισφορά ύψους 0,3 %, η υπό κρίση υπόθεση αφορά, επιπλέον, την πρόσθετη εισφορά ύψους 1,1 %, το προϊόν της οποίας, όπως επισημαίνει το αιτούν δικαστήριο, αποδίδεται στο fonds national des solidarités actives [εθνικό ταμείο ενεργής αλληλεγγύης], και το οποίο πρέπει επίσης να θεωρηθεί, κατά το δικαστήριο αυτό, ότι εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των κανονισμών 1408/71 και 883/2004.

28 — Βλ. μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 3ης Οκτωβρίου 2000, Ferlini (C-411/98, EU:C:2000:530, σκέψη 41), και της 16ης Δεκεμβρίου 2004, My (C-293/03, EU:C:2004:821, σκέψη 35).

σημείωσα ήδη, η Γαλλική Κυβέρνηση προβάλλει αντίθετη επιχειρηματολογία και υποστηρίζει ότι μόνον οι εργαζόμενοι που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των κανονισμών 1408/71 και 883/2004 μπορούν να επικαλεστούν την απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), διότι η αρχή της εφαρμογής της νομοθεσίας ενός μόνον κράτους μέλους κατοχυρώνεται μόνον από τους κανονισμούς αυτούς.

58. Παρά τις προσπάθειες που κατέβαλε η Επιτροπή, και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, να εντοπίσει νομολογιακές ενδείξεις ικανές να ενισχύσουν την άποψή της ότι η ως άνω αρχή απορρέει όντως και απευθείας από το άρθρο 45 ΣΛΕΕ, έχω τη γνώμη ότι το ζήτημα αυτό έχει ήδη λυθεί, προς την αντίθετη κατεύθυνση, από το Δικαστήριο στην απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 1992, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-57/90, EU:C:1992:10). Πράγματι, στην υπόθεση αυτή, η οποία αφορούσε την κατάσταση δικαιούχων συντάξεως λόγω πρόωρης συνταξιοδοτήσεως ή επικουρικής συντάξεως που δεν υπάγονταν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1408/71, η Επιτροπή και η Γαλλική Δημοκρατία διαφωνούσαν ως προς το ζήτημα αν η αρχή της μιας και μόνης εφαρμοστέας νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως προϋπήρχε των διατάξεων του κανονισμού 1408/71, διότι απορρέει από τις διατάξεις της Συνθήκης σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων[29]. Πιο συγκεκριμένα, η Επιτροπή, μολονότι δεχόταν ότι η προβαλλόμενη παράβαση αφορούσε τους δικαιούχους καθεστώτων τα οποία, την εποχή εκείνη, δεν ενέπιπταν στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1408/71, υποστήριξε ότι το Δικαστήριο, σε αποφάσεις του πριν από την έναρξη ισχύος του εν λόγω κανονισμού, είχε ερμηνεύσει τα άρθρα 48 και 51 της Συνθήκης ΕΟΚ (νυν άρθρα 45 και 48 ΣΛΕΕ) υπό την έννοια ότι κατοχυρώνουν την αρχή της μιας και μόνης εφαρμοστέας νομοθεσίας[30]. Το Δικαστήριο, αντίθετα προς τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα C. O. Lenz στην υπόθεση αυτή (C-57/90, μη δημοσιευθείσες, EU:C:1991:345), απέρριψε την επιχειρηματολογία της Επιτροπής. Διαπιστώνοντας ότι οι δικαιούχοι των επίμαχων καθεστώτων δεν ενέπιπταν στις περιπτώσεις στις οποίες αναφέρεται μεταξύ άλλων το άρθρο 13 του κανονισμού 1408/71, το Δικαστήριο συνήγαγε ότι «δεν επιτρέπεται η υπέρ αυτών επίκληση της αρχής της μιας και μόνης εφαρμοστέας νομοθεσίας»[31] και κατέληξε στην κρίση ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν είχε «[παραβεί] τις υποχρεώσεις που υπέχει *από τη Συνθήκη ΕΟΚ* και ότι ειδικότερα δεν [είχε παραβεί] […] τ[ο] άρθρ[ο] 13, παράγραφος 1,» του κανονισμού 1408/71[32].

59. Η μεταγενέστερη νομολογία του Δικαστηρίου δεν έχει, μέχρι στιγμής, ανατρέψει την απόφαση αυτή. Το γεγονός, για το οποίο κάνει λόγο η Επιτροπή, ότι το Δικαστήριο αναφέρει τακτικά ότι η αρχή της εφαρμογής της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους «εκφράζεται [ιδίως] με» το άρθρο 13 του κανονισμού 1408/71[33] συνιστά, κατ' εμέ, απλή υπόμνηση του ότι η αρχή αυτή καθιερώνεται και από άλλες διατάξεις του εν λόγω κανονισμού[34].

60. Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε και προσφάτως την ευκαιρία, στην απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2016, Hoogstad (C-269/15, EU:C:2016:802, σκέψη 37), να επαναλάβει ότι η αρχή της εφαρμογής της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους διέπει μόνον τις καταστάσεις στις οποίες αναφέρονται το άρθρα 13, παράγραφος 2, καθώς και τα άρθρα 14 έως 17 του κανονισμού 1408/71, στον βαθμό που οι διατάξεις αυτές προσδιορίζουν τους κανόνες συγκρούσεως που πρέπει να εφαρμόζονται στις εκάστοτε συγκεκριμένες περιπτώσεις.

29 — Απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 1992, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-57/90, EU:C:1992:10, σκέψεις 8 έως 10).

30 — Απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 1992, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-57/90, EU:C:1992:10, σκέψεις 8 και 9).

31 — Απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 1992, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-57/90, EU:C:1992:10, σκέψη 14).

32 — Απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 1992, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-57/90, EU:C:1992:10, σκέψη 21) (η υπογράμμιση δική μου). Βλ. επίσης, πανομοιότυπη απόφαση της 6ης Φεβρουαρίου 1992, Επιτροπή κατά Βελγίου (C-253/90, EU:C:1992:58, σκέψη 18).

33 — Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 12ης Ιουνίου 2012, Hudzinski και Wawrzyniak (C-611/10 και C-612/10, EU:C:2012:339, σκέψη 41 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

34 — Βλ., μεταξύ άλλων, όσον αφορά το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71, αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 2006, Piatkowski (C-493/04, EU:C:2006:167, σκέψη 21), και της 16ης Μαΐου 2013, Wencel (C-589/10, EU:C:2013:303, σκέψη 47).

61. Ούτε και με βάση τις αποφάσεις που μνημόνευσε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση μπορεί να υποστηριχθεί ότι το Δικαστήριο επιβεβαίωσε απερίφραστα ότι η αρχή της εφαρμογής της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους απορρέει απευθείας από τις διατάξεις της Συνθήκης σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων.

62. Αυτό ισχύει μετά βεβαιότητος όσον αφορά την απόφαση της 9ης Ιουνίου 1964, Nonnenmacher (92/63, EU:C:1964:40, σ. 574). Πράγματι, στην απόφαση αυτή, η οποία εκδόθηκε πριν από την απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 1992, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-57/90, EU:C:1992:10), και η οποία ερμήνευσε τη σχέση μεταξύ του άρθρου 12 του κανονισμού 3 του Συμβουλίου, της 25ης Σεπτεμβρίου 1958, περί κοινωνικής ασφαλίσεως των διακινούμενων εργαζομένων[35] και των άρθρων 48 και 51 της Συνθήκης ΕΟΚ, διευκρινίστηκε, αφενός, ότι απαγόρευση σωρεύσεως δύο εθνικών νομοθεσιών για τους εργαζομένους μπορούσε να καθιερωθεί μόνο δυνάμει ρητής διατάξεως και, αφετέρου, ότι το άρθρο 12 του κανονισμού 3 (και όχι τα άρθρα 48 και 51 της Συνθήκης ΕΟΚ) απαγόρευε την εφαρμογή της νομοθεσίας κράτους μέλους άλλου από αυτό στο οποίο εργάζεται ο ενδιαφερόμενος μόνο στο μέτρο που η νομοθεσία αυτή υποχρεώνει τον τελευταίο να εισφέρει στη χρηματοδότηση θεσμού κοινωνικής ασφαλίσεως που δεν μπορεί να του αποφέρει συμπληρωματικά οφέλη για τον ίδιο κίνδυνο και για το ίδιο χρονικό διάστημα.

63. Το ίδιο ισχύει και για την απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2000, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-169/98, EU:C:2000:85). Βεβαίως, στην απόφαση αυτή, το Δικαστήριο διαπίστωσε παράβαση των άρθρων 48 και 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 45 και 49 ΣΛΕΕ) από τη Γαλλική Δημοκρατία. Ωστόσο, η διαπίστωση αυτή διαδέχτηκε, παραπέμποντας μάλιστα σε αυτήν, τη διαπίστωση στην οποία προέβη το Δικαστήριο στο πλαίσιο της εκτιμήσεώς του σχετικά με την παράβαση του άρθρου 13 του κανονισμού 1408/71. Επιπλέον, το Δικαστήριο ουδόλως επιβεβαίωσε ότι η αρχή της εφαρμογής της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους απορρέει από τα προαναφερθέντα άρθρα της Συνθήκης ΕΚ. Αρκέστηκε να κρίνει ότι η επιβολή CSG στα εισοδήματα από επαγγελματική δραστηριότητα και στα υποκατάστατα εισοδήματα των μισθωτών εργαζομένων και των ελευθέρων επαγγελματιών οι οποίοι κατοικούν μεν στη Γαλλία, αλλά δεν υπόκεινται στη γαλλική νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως, συνιστά, εξαιτίας της υποχρεώσεως εισφοράς στη χρηματοδότηση της κοινωνικής ασφαλίσεως του συγκεκριμένου κράτους μέλους, στην οποία τα πρόσωπα αυτά δεν υπάγονται, παράβαση του άρθρου 13 του κανονισμού 1408/71 και συγχρόνως άνιση μεταχείριση αντιβαίνουσα στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, με βάση το ίδιο αυτό άρθρο[36]. Επομένως, η διαπιστωθείσα από το Δικαστήριο παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τα άρθρα 48 και 52 της Συνθήκης ΕΚ δεν φαίνεται απολύτως αυτοτελής σε σχέση με την παράβαση του άρθρου 13 του κανονισμού 1408/71. Εν πάση περιπτώσει, όπως θα εξηγήσω στο σημείο 65 των παρουσών προτάσεων, η απαγόρευση προς κράτος μέλος να απαιτεί από εργαζόμενο να εισφέρει στη χρηματοδότηση καθεστώτων κοινωνικής ασφαλίσεως στα οποία αυτός δεν υπάγεται δεν προκύπτει αυτομάτως από την προηγούμενη διαπίστωση ότι η επίμαχη περίπτωση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της αρχής της εφαρμογής της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους.

64. Κατά συνέπεια, μολονότι η αρχή της εφαρμογής της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους ασφαλώς και συμβάλλει στην προώθηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Ένωσης, καθώς τους υποβάλλει σε μία και μόνον νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως[37], η αρχή αυτή δεν απορρέει, στο παρόν στάδιο εξελίξεως του δικαίου της Ένωσης, απευθείας από το άρθρο 45 ΣΛΕΕ ούτε είναι «σύμφυτη» προς τη διάταξη αυτή, κατά τη διατύπωση της Επιτροπής.

35 — JO 1958, σ. 561.

36 — Βλ. απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2000, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-169/98, EU:C:2000:85, σκέψεις 42 έως 45).

37 — Βλ. υπό την έννοια αυτή, μεταξύ άλλων, απόφαση της 26ης Μαΐου 2005, Allard (C-249/04, EU:C:2005:329, σκέψη 32).

65. Παρά ταύτα, ουδόλως αποκλείεται το ενδεχόμενο η αντιδικία μεταξύ των μετεχόντων στην παρούσα διαδικασία σχετικά με τη θεμελίωση της αρχής της εφαρμογής της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους να ανάγεται, εν τέλει, σε απλή σύγχυση ως προς το περιεχόμενο που αποδίδει η Επιτροπή στην ανωτέρω φράση. Πράγματι, όπως προκύπτει ιδίως από τις αγορεύσεις ενώπιον του Δικαστηρίου, η Επιτροπή αντιλαμβάνεται τη φράση αυτή ως ισοδύναμη με την απαγόρευση προς τα κράτη μέλη να απαιτούν από τους διακινούμενους εργαζομένους να καταβάλλουν μη ανταποδοτικές κοινωνικές εισφορές, δηλαδή εισφορές χωρίς αντάλλαγμα υπό τη μορφή κοινωνικών παροχών, ή να τους υποχρεώνουν να συμβάλλουν στη χρηματοδότηση εθνικών καθεστώτων κοινωνικής ασφαλίσεως στα οποία αυτοί δεν υπάγονται, δηλαδή χωρίς την προσδοκία αντλήσεως οποιασδήποτε ωφέλειας. Είναι αλήθεια, όπως προέβαλε η Επιτροπή, ότι το Δικαστήριο απαιτεί από τα κράτη να τηρούν την απαγόρευση αυτή, την οποία συνάγει ενίοτε απευθείας από τις διατάξεις της Συνθήκης σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων [38]. Ωστόσο, η απαγόρευση αυτή δεν ταυτίζεται με την αρχή της εφαρμογής της νομοθεσίας ενός μόνον κράτους μέλους. Πράγματι, το Δικαστήριο έχει επιβάλει την τήρηση της απαγορεύσεως αυτής και σε περιπτώσεις στις οποίες οι οικείοι διακινούμενοι εργαζόμενοι διέπονταν ταυτόχρονα από πλείονες εθνικές νομοθεσίες κοινωνικής ασφαλίσεως [39].

66. Η απαγόρευση προς τα κράτη μέλη να επιβάλλουν διπλές εισφορές χωρίς πρόσθετη ωφέλεια ή να υποχρεώνουν τον διακινούμενο εργαζόμενο να συμβάλλει στη χρηματοδότηση καθεστώτος κοινωνικής ασφαλίσεως στο οποίο αυτός δεν υπάγεται και το οποίο δεν μπορεί συνεπώς να του αποφέρει κανένα όφελος συνιστά, κατά τη γνώμη μου, τον κοινό παρονομαστή της ως άνω νομολογίας, ανεξάρτητα από το αν η επίμαχη περίπτωση διέπεται από τους κανονισμούς 1408/71 και 883/2004 ή κείται εκτός του πεδίου εφαρμογής τους.

67. Με άλλα λόγια, η απαγόρευση αυτή απορρέει τόσο από την αρχή της εφαρμογής της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους όσο και, όταν η αρχή αυτή δεν εφαρμόζεται ευθέως, από την απαίτηση εξαλείψεως της άνισης μεταχειρίσεως μεταξύ των διακινούμενων και των μη διακινούμενων εργαζομένων [40].

68. Σε τελική ανάλυση, αντικείμενο της υπό κρίση υποθέσεως είναι η απαγόρευση αυτή. Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι οι κοινωνικού χαρακτήρα εισφορές και η κοινωνικού χαρακτήρα επιβάρυνση που επιβάλλονται στον W. de Lobkowicz αποβλέπουν ευθέως και ειδικώς στη χρηματοδότηση των διαφόρων κλάδων του γαλλικού καθεστώτος κοινωνικής ασφαλίσεως, στο οποίο ο W. de Lobkowicz δεν υπάγεται, καθώς υπάγεται αποκλειστικά και υποχρεωτικά στο κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως (στο εξής: ΚΣΥΑ) που καθιερώνει ο ΚΥΚ.

69. Παρά ταύτα, το γεγονός ότι η κατάσταση του W. de Lobkowicz διέπεται από τον ΚΥΚ δεν πρέπει, κατά την άποψή μου, να παραβλεφθεί ή να υποτιμηθεί. Ακριβώς για τον λόγο αυτόν, φρονώ ότι το προδικαστικό ερώτημα πρέπει να εξεταστεί όχι υπό το πρίσμα του άρθρου 45 ΣΛΕΕ, αλλά υπό το πρίσμα του ΚΥΚ.

38 — Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 15ης Φεβρουαρίου 1996, Kemmler (C-53/95, EU:C:1996:58, σκέψεις 13 και 14), της 15ης Φεβρουαρίου 2000, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-169/98, EU:C:2000:85, σκέψεις 42 και 45), της 19ης Μαρτίου 2002, Hervein κ.λπ. (C-393/99 και C-394/99, EU:C:2002:182, σκέψη 49), της 21ης Ιανουαρίου 2016, Επιτροπή κατά Κύπρου (C-515/14, EU:C:2016:30, σκέψη 40), και της 6ης Οκτωβρίου 2016, Adrien κ.λπ. (C-466/15, EU:C:2016:749, σκέψη 30). Τις περισσότερες από αυτές τις αποφάσεις τις μνημόνευσε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση προς στήριξη της θέσεώς της ότι το άρθρο 45 ΣΛΕΕ κατοχυρώνει την αρχή της εφαρμογής της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους.

39 — Βλ. αποφάσεις της 19ης Μαρτίου 2002, Hervein κ.λπ. (C-393/99 και C-394/99, EU:C:2002:182, σκέψεις 49, 61 και 64), της 9ης Μαρτίου 2006, Piatkowski (C-493/04, EU:C:2006:167, σκέψεις 34 έως 36), και της 6ης Οκτωβρίου 2016, Adrien κ.λπ. (C-466/15, EU:C:2016:749, σκέψη 30). Βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή, προτάσεις της γενικής εισαγγελέα E. Sharpston στην υπόθεση de Ruyter (C-623/13, EU:C:2014:2307, σημείο 58).

40 — Συναφώς, είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι, στην απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2016, Adrien κ.λπ. (C-466/15, EU:C:2016:749, σκέψη 30), το Δικαστήριο συνήγαγε τον παρακωλυτικό για την ελεύθερη κυκλοφορία χαρακτήρα της επίμαχης στην υπόθεση αυτή γαλλικής κανονιστικής ρυθμίσεως, και συνεπώς την αντίθεση της τελευταίας προς το άρθρο 45 ΣΛΕΕ από το γεγονός και μόνον ότι οι έκτακτοι υπάλληλοι της Ένωσης τους οποίους αφορούσε η υπόθεση υποχρεούνταν να καταβάλλουν «εισφορές άνευ αντικρίσματος» στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα, στο οποίο εξακολουθούσαν να υπάγονται βάσει δικαιώματος επιλογής που παρείχε η ρύθμιση αυτή στους αποσπασμένους εθνικούς υπαλλήλους.

70. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι από το άρθρο 14 του Πρωτοκόλλου και από τις διατάξεις του ΚΥΚ προκύπτει ότι η Ένωση έχει αποκλειστική αρμοδιότητα να καθορίζει το καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως των υπαλλήλων της και τις λεπτομέρειες εφαρμογής του καθεστώτος αυτού.

71. Ο ΚΥΚ βαίνει πέραν του συστήματος συντονισμού των εθνικών νομοθεσιών περί κοινωνικής ασφαλίσεως που προβλέπουν οι κανονισμοί 1408/71 και 883/2004, δεδομένου ότι καθιερώνει πραγματικό *κοινό* σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως και καθεστώς συντάξεως υπέρ των υπαλλήλων της Ένωσης. Πράγματι, πρόκειται για καθεστώτα στα οποία υπάγονται υποχρεωτικά οι υπάλληλοι της Ένωσης από τη στιγμή που αναλαμβάνουν υπηρεσία και τα οποία αφορούν κατ' ουσίαν κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως που, αν ετίθετο ζήτημα καλύψεως των λοιπών διακινούμενων εργαζομένων δυνάμει εθνικών νομοθεσιών, θα ενέπιπταν αναμφίβολα στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής των κανονισμών 1408/71 και 883/2004 [41] και που συνεπάγονται επίσης την καταβολή εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως στα εν λόγω καθεστώτα [42].

72. Δεν αμφισβητείται ότι τα κράτη μέλη, κατά την άσκηση της αρμοδιότητάς τους να οργανώνουν τα συστήματά τους κοινωνικής ασφαλίσεως, οφείλουν να τηρούν το δίκαιο της Ένωσης [43], ιδίως το Πρωτόκολλο, το οποίο έχει το ίδιο νομικό κύρος με τις Συνθήκες [44], καθώς και τον ΚΥΚ ο οποίος, το υπενθυμίζω, θεσπίστηκε με κανονισμό γενικής ισχύος, είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος, σύμφωνα με το άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ [45].

73. Για τον λόγο αυτόν, κράτος μέλος που επιβάλλει σε υπάλληλο της Ένωσης την καταβολή εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως με βάση τις αποδοχές του υπαλλήλου αυτού παραβιάζει προδήλως την αρμοδιότητα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης η οποία απορρέει από το άρθρο 14 του Πρωτοκόλλου και από τις διατάξεις του ΚΥΚ. Από τη σκοπιά του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου της Ένωσης, η επιβολή αυτή ενδέχεται να τον αποθαρρύνει από το να αποδεχτεί θέση εργασίας στην υπηρεσία των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, καθώς τον υποχρεώνει να συνεχίσει να καταβάλλει εισφορές στο καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους καταγωγής του, χωρίς καμία ανταπόδοση [46], ενώ, από τη σκοπιά των εν λόγω θεσμικών οργάνων, η κατάσταση αυτή συνεπάγεται παρακώλυση της εύρυθμης λειτουργίας τους, καθώς παραβιάζεται το καθήκον καλόπιστης συνεργασίας και συνδρομής που υπέχουν τα κράτη μέλη και που περιλαμβάνει την υποχρέωσή τους να διευκολύνουν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης στην εκπλήρωση της αποστολής τους [47].

74. Το ίδιο ισχύει και για την τυχόν νομοθεσία κράτους μέλους η οποία υποβάλλει τις αποδοχές και λοιπές αμοιβές υπαλλήλου της Ένωσης σε εισφορές και επιβαρύνσεις που αποσκοπούν ευθέως και ειδικώς στη χρηματοδότηση του καθεστώτος κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους αυτού, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι οι εν λόγω εισφορές και επιβαρύνσεις χαρακτηρίζονται ως «φόροι» κατά το εθνικό δίκαιο [48] και δεν θεμελιώνουν δικαίωμα σε κοινωνικές παροχές ή ωφελήματα με βάση

41 — Υπενθυμίζεται ότι, με βάση το εφαρμοστέο στο λοιπό προσωπικό της Ένωσης καθεστώς, οι διατάξεις του ΚΥΚ σχετικά με την κοινωνική ασφάλιση έχουν εφαρμογή, κατ' αναλογίαν, και στους έκτακτους υπαλλήλους.

42 — Βλ. αντίστοιχα, όσον αφορά το ΚΣΥΑ, άρθρο 72, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ, και, όσον αφορά το καθεστώς συντάξεως, άρθρο 83, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

43 — Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 4ης Δεκεμβρίου 2003, Kristiansen (C-92/02, EU:C:2003:652, σκέψη 31), της 4ης Φεβρουαρίου 2015, Melchior (C-647/13, EU:C:2015:54, σκέψη 21), και της 10ης Σεπτεμβρίου 2015, Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:591, σκέψη 35).

44 — Βλ., μεταξύ άλλων, γνωμοδότηση 2/13, της 18ης Δεκεμβρίου 2014 (EU:C:2014:2454, σκέψη 161).

45 — Βλ. υπό την έννοια αυτή, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 4ης Ιουλίου 2013, Gardella (C-233/12, EU:C:2013:449, σκέψη 30), και της 10ης Σεπτεμβρίου 2015, Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:591, σκέψη 36). Βλ. επίσης, σχετικά με το καθεστώς που έχει εφαρμογή στο λοιπό προσωπικό, απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 2003, Kristiansen (C-92/02, EU:C:2003:652, σκέψη 32).

46 — Βλ. υπό την έννοια αυτή, μεταξύ άλλων, απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2016, Επιτροπή κατά Κύπρου (C-515/14, EU:C:2016:30, σκέψη 45).

47 — Βλ. υπό την έννοια αυτή, μεταξύ άλλων, απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2016, Επιτροπή κατά Κύπρου (C-515/14, EU:C:2016:30, σκέψη 52 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

48 — Εξάλλου, ειδικά για τους υπαλλήλους και τους έκτακτους υπαλλήλους της Ένωσης, ο τυχόν χαρακτηρισμός αυτών των εισφορών και επιβαρύνσεων, που επιβάλλονται επί των εισοδημάτων που αποκτώνται από την επαγγελματική δραστηριότητα των εν λόγω υπαλλήλων στην υπηρεσία των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, ως «φόρων» κατά το εθνικό δίκαιο θα προσέκρουε στην απαγόρευση που καθιερώνει το άρθρο 12, δεύτερο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου, κατά το οποίο οι εν λόγω υπάλληλοι απαλλάσσονται από την επιβολή εσωτερικών φόρων επί των αποδοχών, μισθών και λοιπών αμοιβών που καταβάλλονται από την Ένωση.

τη νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως του συγκεκριμένου κράτους μέλους [49]. Ειδικότερα, με βάση το Πρωτόκολλο και τον ΚΥΚ, υπάλληλος της Ένωσης δεν δύναται να υπαχθεί, για τις αποδοχές και τους μισθούς του, στη νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως κράτους μέλους, συμπεριλαμβανομένης της νομοθεσίας του κράτους μέλους του οποίου είναι φορολογικός κάτοικος με βάση το άρθρο 13 του Πρωτοκόλλου.

75. Η αποκλειστική αρμοδιότητα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης να καθορίζουν τους κανόνες και τις λεπτομέρειες εφαρμογής των καθεστώτων ασφαλίσεως υγείας και συντάξεως των υπαλλήλων τους σκοπεί όχι μόνον να διευκολύνει την πρόσληψη των υπαλλήλων αυτών, αλλά και να τους διασφαλίσει πλήρη και ομοιόμορφη ασφαλιστική κάλυψη και να καθορίσει το ύψος της συνεισφοράς τους στα ως άνω καθεστώτα, ανεξάρτητα από τους εφαρμοστέους στο κράτος μέλος καταγωγής τους νόμους που διέπουν την κοινωνική ασφάλιση. Συνεπώς, με την απονομή της αρμοδιότητας αυτής στα θεσμικά όργανα της Ένωσης επιδιώκεται επίσης να διασφαλιστεί ισότιμη μεταχείριση των υπαλλήλων της Ένωσης διαφορετικών εθνικοτήτων, προκειμένου να αποτραπεί, μεταξύ άλλων, το ενδεχόμενο να υποχρεωθούν αυτοί να συμβάλλουν στη χρηματοδότηση πλειόνων καθεστώτων κοινωνικής ασφαλίσεως ή να καταβάλλουν εισφορές σε αυτά.

76. Επομένως, έχω τη γνώμη ότι το άρθρο 14 του Πρωτοκόλλου και οι διατάξεις του ΚΥΚ σχετικά με την κοινωνική ασφάλιση επιτελούν για τους υπαλλήλους της Ένωσης λειτουργία αντίστοιχη με εκείνη του άρθρου 13 του κανονισμού 1408/71 και του άρθρου 11 του κανονισμού 883/2004 όσον αφορά τους λοιπούς διακινούμενους εργαζομένους, λειτουργία η οποία συνίσταται, ειδικότερα, στην απαγόρευση της σωρεύσεως καθεστώτων κοινωνικής ασφαλίσεως και της υποχρεώσεως συμμετοχής στη χρηματοδότηση και/ή καταβολής εισφορών σε τέτοια καθεστώτα χωρίς τη δυνατότητα αντλήσεως οποιουδήποτε οφέλους.

77. Η ανωτέρω προσέγγιση επιρρωννύεται από το γεγονός ότι, σε αντίθεση προς τους υπαλλήλους (και τους έκτακτους υπαλλήλους) της Ένωσης, οι συμβασιούχοι υπάλληλοι της τελευταίας, η διάρκεια των συμβάσεων των οποίων δεν μπορούσε, κατ' αρχήν, να υπερβεί τα τρία έτη κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 16, παράγραφος 3, του κανονισμού 1408/71, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 988/2009 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 2009 [50], και του άρθρου 15 του κανονισμού 883/2004 [51]. Μολονότι οι συμβασιούχοι υπάλληλοι απολαύουν δικαιώματος επιλογής, ωστόσο, η άσκηση του δικαιώματος αυτού, το οποίο αρχίζει να ισχύει από την ημερομηνία αναλήψεως υπηρεσίας, δεν μπορεί παρά να οδηγήσει στην εφαρμογή της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους. Επομένως, με βάση τις διατάξεις των προαναφερθέντων κανονισμών, συμβασιούχος υπάλληλος της Ένωσης, ο οποίος είναι φορολογικός κάτοικος Γαλλίας και επιλέγει να υπαχθεί στη νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους απασχολήσεως, για παράδειγμα στη νομοθεσία του Βασιλείου του Βελγίου, θα πρέπει, όπως και οι λοιποί εργαζόμενοι που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των κανονισμών 1408/71 και 883/2004, να απαλλάσσεται από την υποχρέωση να συμβάλλει, έστω και εν μέρει, στη χρηματοδότηση του καθεστώτος κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους όπου έχει τη φορολογική του κατοικία, καθεστώς στο οποίο δεν υπάγεται, σύμφωνα με τη λύση που έγινε δεκτή στην απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, σκέψεις 38 έως 40), τούτο δε και για τα εισοδήματα από περιουσία που αποκτά ο υπάλληλος αυτός.

49 — Βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 15ης Φεβρουαρίου 2000, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-169/98, EU:C:2000:85, σκέψεις 32, 37 και 38), και της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, σκέψεις 24 και 26).

50 — ΕΕ 2009, L 284, σ. 43.

51 — Οι δύο αυτές διατάξεις έχουν ως εξής: «[Οι συμβασιούχοι υπάλληλοι της Ένωσης] δύνανται να επιλέξουν την υπαγωγή στην νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου απασχολούνται ή του κράτους μέλους στην νομοθεσία του οποίου υπήχθησαν τελευταία ή του κράτους μέλους του οποίου είναι υπήκοοι, αν πρόκειται περί διατάξεων που δεν αφορούν τα οικογενειακά επιδόματα, η χορήγηση των οποίων ρυθμίζεται από τους όρους εργασίας που ισχύουν για τα μέλη του προσωπικού αυτού. Το δικαίωμα αυτό επιλογής, το οποίο δύναται να ασκηθεί μόνο μία φορά, αποκτά ενέργεια από την ημερομηνία αναλήψεως υπηρεσίας». Υπενθυμίζεται ότι, πριν από τη δημιουργία της κατηγορίας των συμβασιούχων υπαλλήλων στο πλαίσιο του καθεστώτος που έχει εφαρμογή στο λοιπό προσωπικό, το άρθρο 16, παράγραφος 3, του κανονισμού 1408/71 αφορούσε την κατηγορία των επικουρικών υπαλλήλων.

78. Λαμβανομένης επίσης υπόψη της σχέσεως μεταξύ του ΚΥΚ, ο οποίος, το υπενθυμίζω, θεσπίστηκε το 1968, και των κανονισμών 1408/71 και 883/2004, είναι εντελώς απίθανο, μεταξύ των διακινούμενων εργαζομένων, ο νομοθέτης της Ένωσης να θέλησε να εξαιρέσει τους υπαλλήλους και τους έκτακτους υπαλλήλους της Ένωσης από την εφαρμογή της αρχής της εφαρμογής της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους, δεδομένου ότι η νομοθεσία αυτή απαρτίζεται, για τους εν λόγω υπαλλήλους, από τις σχετικές διατάξεις του ΚΥΚ. Τουναντίον, οι υπάλληλοι και οι έκτακτοι υπάλληλοι της Ένωσης δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των ως άνω κανονισμών διότι καλύπτονται ήδη από το ΚΣΥΑ που καθιέρωσε ο ΚΥΚ.

79. Υπό τις συνθήκες αυτές, εκτιμώ ότι η ratio της λύσεως που έγινε δεκτή από το Δικαστήριο στην απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, σκέψεις 38 έως 40), εφαρμόζεται και στην περίπτωση υπαλλήλου της Ένωσης όπως ο W. de Lobkowicz. Πράγματι, σε διαφορετική περίπτωση, ο υπάλληλος αυτός, φορολογικός κάτοικος Γαλλίας με βάση το άρθρο 13 του Πρωτοκόλλου, θα υποχρεούνταν όχι μόνον να καταβάλλει εισφορές στο ΚΣΥΑ κατ' εφαρμογήν του ΚΥΚ, αλλά επιπροσθέτως να χρηματοδοτεί, έστω και εν μέρει, τους διάφορους κλάδους του γαλλικού καθεστώτος κοινωνικής ασφαλίσεως, τη στιγμή που οι υπόλοιποι κάτοικοι Γαλλίας, οι οποίοι δεν έχουν ασκήσει το δικαίωμά τους ελεύθερης κυκλοφορίας, συνεισφέρουν μόνο στο γαλλικό καθεστώς.

80. Κατά τη γνώμη μου, η συλλογιστική αυτή δεν κλονίζεται από τις αντιρρήσεις της Γαλλικής Κυβερνήσεως κατά τις οποίες οι επίμαχες εισφορές και η επίμαχη επιβάρυνση δεν συνεπάγονται, ούτως ή άλλως, άμεσο αντάλλαγμα υπό μορφή κοινωνικών παροχών, καθώς στο εθνικό δίκαιο χαρακτηρίζονται ως «φόροι», ενώ τα επίμαχα εισοδήματα από περιουσία δεν υπόκεινται σε αντίστοιχη επιβάρυνση.

81. Ειδικότερα, όπως προέβαλαν ο W. de Lobkowicz και η Επιτροπή, οι αντιρρήσεις αυτές έχουν εξεταστεί και απορριφθεί από το Δικαστήριο στις αποφάσεις του της 15ης Φεβρουαρίου 2000, Επιτροπή κατά Γαλλίας (C-169/98, EU:C:2000:85, σκέψεις 31 έως 38), και της 26ης Φεβρουαρίου 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, σκέψη 41).

82. Όσον αφορά ειδικότερα τη δεύτερη αντίρρηση που προβάλλει η Γαλλική Κυβέρνηση, προσθέτω ότι, μολονότι δεν αμφισβητείται ότι η Γαλλική Δημοκρατία έχει την εξουσία να ασκεί τη φορολογική της αρμοδιότητα επί των εισοδημάτων του W. de Lobkowicz από ακίνητα, επί των οποίων δεν μπορούν άλλωστε να τύχουν εφαρμογής οι διατάξεις του άρθρου 13 του Πρωτοκόλλου, εντούτοις, κατά την άσκηση της αρμοδιότητας αυτής, πρέπει να τηρείται το δίκαιο της Ένωσης. Στο μέτρο πάντως που οι εισφορές και η επιβάρυνση που είναι επίμαχες στην υπό κρίση υπόθεση, ανεξάρτητα από τον χαρακτηρισμό τους κατά το εθνικό δίκαιο, χρησιμοποιούνται ειδικώς και ευθέως για τη χρηματοδότηση της γαλλικής κοινωνικής ασφαλίσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι εμπίπτουν στο πεδίο της αποκλειστικής αρμοδιότητας των θεσμικών οργάνων της Ένωσης να καθορίζουν το κοινό καθεστώς υγειονομικής ασφαλίσεως των υπαλλήλων τους, η οποία απαγορεύει, όπως εξέθεσα ανωτέρω, σε κράτος μέλος να υποχρεώνει τους υπαλλήλους αυτούς να χρηματοδοτούν, έστω και εν μέρει, το δικό του σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, χωρίς προσδοκία αντλήσεως οποιουδήποτε οφέλους, σε αντίθεση με τους λοιπούς κατοίκους που υπάγονται στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως αυτού του κράτους μέλους.

V – Πρόταση

83. Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο προδικαστικό ερώτημα που του υποβλήθηκε από το cour administrative d'appel de Douai (διοικητικό εφετείο του Douai, Γαλλία) ως εξής:

Η αρχή της εφαρμογής της νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως ενός μόνον κράτους μέλους, η οποία απορρέει από το άρθρο 14 του Πρωτοκόλλου περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προσαρτάται στις Συνθήκες ΕΕ, ΛΕΕ και ΕΚΑΕ, και από τις διατάξεις του

κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 259/68 του Συμβουλίου, της 29ης Φεβρουαρίου 1968, περί καθορισμού του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και περί θεσπίσεως ειδικών μέτρων προσωρινώς εφαρμοστέων στους υπαλλήλους της Επιτροπής, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 1240/2010 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2010, έχει την έννοια ότι απαγορεύει την επιβολή σε υπάλληλο θεσμικού οργάνου της Ένωσης, ο οποίος υπάγεται πλήρως στο κοινό καθεστώς υγειονομικής ασφαλίσεως που προβλέπεται από τον προαναφερθέντα κανονισμό, στο κράτος μέλος όπου έχει τη φορολογική του κατοικία, εισφορών και επιβαρύνσεως που χρησιμοποιούνται ειδικώς και ευθέως για τη χρηματοδότηση της κοινωνικής ασφαλίσεως του εν λόγω κράτους μέλους με βάση εισοδήματα από ακίνητα που αποκτώνται στο κράτος μέλος αυτό, και άρα αυτό το κράτος μέλος δεν μπορεί να απαιτεί από τους εν λόγω υπαλλήλους να χρηματοδοτούν, έστω και εν μέρει, το δικό του σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως χωρίς προσδοκία αντλήσεως οποιουδήποτε οφέλους, σε αντίθεση με τους λοιπούς κατοίκους που υπάγονται στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως αυτού του κράτους μέλους.